

Semnal

Ora douăzeci și unu și douăzeci și două de minute sau Falsă cronică la „Răceala“

Mai erau câteva minute pînă să înceapă spectacolul, sala era arhiplină, bărbații erau eleganți și femeile, frumoase, nici un fotoliu liber, jur împrejur, în picioare, mulți tineri, studenți, pesemne, uite-l pe Beligan, șoptea o fată, uite-o și pe Olga Tudorache, uite-i pe...

Era al doilea spectacol cu Răceala, era ca o premieră, toată lumea se saluta zîmbind și-și propunea întâlniri în pauză, era o seară de sărbătoare.

Spectacolul a început sus, fierbinte, viu, băieții aveau o nemaipomenită poștă de joc, Caramitru, Ogășanu, Mircea Diaconu, Adrian Georgescu, Pittiș erau încîntători, timpul curgea repede, spectacolul ajunsese la jumătatea lui, cînd s-a lăsat o tăcere grea...

Ne-am privit unii pe alții, nedumeriți, mirați, uimiți: din adine de tot creștea un vuiet surd, lumina s-a topit, sorbită de o gură rea...

Pe urmă, totul a prins să se clatine. În picioare, lipiți unii de alții, incremențiți de groază, auzeam cum trosnește clădirea, din toate încheietu-

rile ei, ca o uriașă păstaie gata să plesnească și să-și azvîrle semințele vii.

O mic de ani, cît a durat infernul, am rămas înlemniți în bezna groasă ca la începuturile începuturilor.

Pe urmă, a venit din nou tăcerea. O tăcere incendiară.

Ar fi fost de ajuns un singur țipăt, fiecare dintre noi putea să scape un singur țipăt, din toată spaima ghemuită în piept; un țipăt ar fi declanșat poate dezastrul, toți ne-am fi năpustit bezmetic, orbește, gonind spre afară, spre lumină, spre sub cerul liber...

Dar, în clipa aceea de tăcere, în clipa aceea care putea să fie începutul unui sfîrșit îngrozitor, s-a petrecut ceva care a schimbat totul.

S-a făcut auzit un glas sigur, un glas calm, un glas autoritar, un glas poruncitor, dar și cald, și protector, și prevenitor. Era un glas de bărbat tînăr.

Nu mai țin minte exact ce spunea. Știu că ne îndemna să ne păstrăm cumpătul, fiindcă pericolul a trecut, ne îndemna să ne dăm mințile și să ne îndreptăm fără gra-

bă spre el, fiindcă acolo de unde vorbește el e o ieșire. Vorbea mereu, ca să fie auzit, și m-am îndreptat spre el, ca toți ceilalți, și am trecut pe lingă el fără să-i pot vedea chipul, și am ieșit, și abia după cîtiva pași am întors capul; și atunci am văzut cum din sală, din bezna sălii, pășeau spre lumina pudrată a lumii, pășeau fîndu-se de mină, ca într-un neverosimil joc, bărbații eleganți și femeile frumoase, care, cu citeva clipe în urmă, își învinseseră spaima, ascultînd îndemnul unui glas calm, poruncitor și cald, de bărbat tînăr.

A fost cel dintîi erou din șirul lung de eroi de atunci și din toate zilele de înverșunată luptă care au urmat.

Nu-l știu, nu i-am putut vedea chipul, trebuie să fi fost unul dintre tinerii, studenții, pesemne, care stăteau în picioare. Putea să fișnească primul afară, spre lumină, spre sub cerul liber, nu l-ar fi învinovățit nimeni, niciodată, că a făcut-o. A rămas pe loc, ca un luptător, ca un ostaș în linia întîi, dintr-un îndemn al conștiinței lui generoase, dăruindu-ne speranță, încredere, liniște, ajutîndu-ne să trecem de clipa cea mai neagră a existenței noastre, el, tînărul de azi, tînărul nostru, unul dintre zecile de mii de eroi, cîți s-au arătat a fi, în aceste cumplite zile și nopți de după patru martie, ora douăzeci și unu și douăzeci și două de minute, unul dintre zecile, dintre sutele de mii, născuți pe acest pămînt.

Virgil Munteanu

În contul omeniei

Așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Expunerea din 28 martie 1977, pe lingă munca plină de abnegație, desfășurată la locul de producție și în acțiunea generală de normalizare a vieții economice-sociale, oamenii muncii au hotărît să contribuie, din veniturile lor, la fondul refacerii, solidarității și omeniei. Acest climat constructiv, de afirmare a vieții, de încredere în puterea omului, în posibilitatea lui de a înfrunta vitregiile naturii, și-a pus pecetea și pe activitatea instituțiilor teatrale profesioniste. Mai